

тембергъ, но обыкалялъ постоянно разны-тѣ церкви, които въ устройство-то си ся нуждали отъ помощь-тѣ му. Въ 1536, той былъ назначенъ за Главенъ Надзиратель на церкви-тѣ въ Саксонско-то Електорство. Никой не е цѣнилъ толкозъ высоко пастырскы-тѣ му заслугы колкото най-знаменитый-тѣ отъ еноріоты-тѣ му, Д-ръ Лутеръ. Когато въ 1537 чума-та върлуваше въ Виттембергъ, и пропѣди учители и ученицы отъ градъ-тѣ, Лутеръ и Бугенхагенъ останѣхъ, и двама-та живѣяхъ въ една къщѣ. “Человѣкъ бы рекль,” казва Лутеръ, “че азъ бѣхъ повикалъ Бугенхагена да дойде при мене за да ся ползува той нѣщо отъ мене; но истина-та е че той бѣ дошелъ за да ся ползувамъ азъ отъ него.” Разговори-тѣ помежду имъ, които Лутеръ е записалъ въ книгъ-тѣ си *Разговоръ на Трапезѣ-тѣ*, показватъ че е было лесно за таквызъ тѣсны пріятели да си търпятъ единъ на другъ шегы-тѣ. Лутеръ понѣкога подметвалъ откровенно на “Д-ръ Помера” че проповѣдвалъ твърдѣ надълго; а понѣкога, когато Реформаторъ-тѣ ся прѣдавалъ на мрачны мысли, и пращалъ за вѣрный-тѣ си пастырь, Бугенхагенъ му отправялъ, сегыс-тогысь, по нѣкоѣжъ свойственнѣ на характе-